

Пазителката

от Кръстю Мушкарров

Сухите есенни листа зашумоляха тихо под лекия полъх на вятъра. Няколко се отрониха и се понесоха във въздуха, бързайки да добавят и своите цветове към пъстрия килим, покрил земята. Накрая се присъединиха към падналите си събратя и се изгубиха между тях. За известно време успешно заглушаваха стъпките от босите стъпала на едно бягащо момиче. Но после започнаха да хрущят и пукат под тежките ботуши на преследващият го мъж. Все по-бързо и по-бързо. И изведнъж замлъкнаха.

Обутите крака настигнаха босите, силните ръце надвиха слабите. Но макар че двамата спряха, шумът не стихна. Тя се мяташе като диво животно, а тъничкото ѝ тяло се извиваше в напразни опити да се освободи. Той я дръпна силно за впилото се в китките ѝ въже и я удари през лицето, за да я укроти. Нежните ѝ черти се изкривиха от обида, болка и безсилие. От разцепената ѝ долна устна бликна тъничка струйка кръв. Мъничка сълза се стече по прашната ѝ скула, разкривайки лъкатушеща ивичка чиста бледа кожа.

- Спри да се дърпаш и тръгвай! - без капчица жал изръмжа войникът ѝ грубо я блъсна в гърба. Загубила равновесие, девойката залитна напред, препъна се и падна на колене. Тесните процепи на присвитите ѝ очи почти напълно скриха гневния блясък на светлокафявите ѝ ириси. Но лъхналият от тях студ накара мъжът да потръпне.

- Върви, върви, на кого говоря! - малко по-неуверено повтори той.

- Пусни ме! - тихо помоли момичето, а избухналите в зениците ѝ пламъчета бавно угаснаха. - Никой няма да разбере.

- Веднъж вече ми избяга, но втори път няма да успееш! Имам заповед да те доставя при командира си и ще я изпълня.

- Трябва да свърша нещо много по-важно от всички заповеди, които някога си получавал!

- Би казала какво ли не, за да се спасиш! Но знаеш ли колко мои другари паднаха в проклетата война? - с безкрайна горчивина в очите я изгледа мъжът. - Добри приятели и смели войници, бащи за пример и достойни синове. И знае ли някой колко още ще загинат? От седмици се сражаваме с вражите пълчища, посичаме ги с хиляди, но не можем да ги удържим. Трупове ни покриват родната земя като покосени житни класове, а нашествениците ги газят и продължават напред. Колко кръв проляха, колко села опожариха, колко семейства почерниха! Зверствата им край нямат... И изведнъж предводителят им ни предложи мир. Обеща да ни пощади и да си тръгне, а в замяна поиска само теб! Кое е нищожна цена за прекратяването на войната.

Младата жена се изправи на крака и неохотно пое натам, накъдето сочеше повелително протегнатата ръка на войника. Но след миг унило клюмналата ѝ глава се обърна назад и му хвърли обвинителен поглед през рамо:

- Мислиш ли, че не бих дала живота си за своя народ, ако смъртта ми можеше да му помогне? Мислиш ли, че не бих се жертвала на драго сърце? Но аз познавам добре този враг. Той е могъщ, подъл и коварен и твърдо е решил да ни унищожи. Навеки да владее земите ни и да заличи дори спомена за това, че някога са били наши. Че въобще ни е имало на белия свят. Не ме е страх да умра, но с това войната няма да свърши. Черните орди пак ще се върнат и няма да спрат да искат. Хора и земя, кости и кръв. Отново и отново, докато не остане нищо за взимане. С тях не може да се преговаря, защото те не държат на думата си и разбират само от сила. Няма да ги спрем като се предадем, а само като ги победим и прогоним!

Мъжът крачеше мълчаливо, потънал в мрачните си мисли, затова тя продължи:

- Защо според теб съм им нужна? Какво са научили шпионите им за мен, което вие не знаете? Не може да не се чудиш защо са се уплашили толкова много, че са обещали да спрат войната? И дали наистина ще го направят, щом ме получат?

- Нищо не ми трябва да знам, за да изпълня заповедта си - процеди през зъби той и я бутна да върви по-бързо.

Тогава момичето реши да опита друго и протегна към него вързаните си ръце:

- Казвам се Сияна, а ти?

- "Сияйна", значи? Интересно защо ли са те кръстили така? - с насмешка попита войникът, без да забавя ход.

- Кажи ми името си! - звънна гласът на красавицата като изтеглян от ножницата меч. Пламтящият ѝ поглед го прониза, подчинявайки го на волята си.

- Телвиг - смутено сведе поглед той. - Казвам се Телвиг.

- Моля те, Телвиг, помогни ми! - Тя използва името му като заклинание, като магическа дума, с която да достигне до най-съкровеният кътчета на душата му. - Извънредно важно е да стигна до свещения каменен кръг преди пълнолуние.

- Невъзможно! Дотогава остават само два дни! - възкликна той.

- Да, затова трябва да побързаме. Вече бях тръгнала натам, когато ти и хората ти ме заловихте и поведохте в съвсем друга посока. Загубих толкова много време...

- Какво ще правиш там?

- Нещо, за което съм се подготвяла цял живот - уклончиво отвърна Сияна. - Поколения наред този ритуал се предава в рода ми от майка на дъщеря. И сега дойде моментът една от нас да го изпълни. Аз!

- Няма да загубя не ден, а дори час, ако не ми кажеш защо това е толкова важно за теб. Трябва веднага да те предам и с това да сложа край на войната, защото всеки миг някъде там загиват още мои братя. И смъртта им тежи на съвестта ми.

- Не е важно само за мен, а за всички нас. Но не мога да ти обясня, защото няма да ми повярваш. Виж, приеми го като отсрочка. Обещавам ти веднага щом свърша, да те последвам доброволно. Дори ще тичам заедно с теб, вместо да стана много проклета и да се наложи да ме носиш на гръб.

Телвиг повдигна брадичката ѝ и изпитателно се взря в искрящите ѝ очи. Погледът му потъваше все по-дълбоко в тях. А тя му позволи. Отвори ги още по-широко и му показа цялата чистота на душата си. Озари го с вътрешното си сияние и разтопи недоверието му. След кратко колебание войнът измъкна мечата си и сръза въжетото, събрало дланите ѝ в молитва.

- Не ме карай да съжалявам! - изръмжа заканащо той, докато се опитваше да определи посоката, в която трябва да поемат.

Сияна му се усмихна лъчезарно, но миг по-късно се намръщи от болката в разцепената си устна.

- Няма! - извика тя с грейнало от благодарност лице и с все сили хукна нанякъде. Полетя като пусната от лък стрела, а босите ѝ пет ритмично се появяваха и изчезваха под развелите се на вятъра дрехи.

За миг Телвиг се почувства изоставен, самотен и ненужен като тетива, току-що изпратила надалече най-добрия си приятел. Все още колебаейки се дали беше взел правилното решение, той проследи момичето с поглед. После се затича след нея.

Те дишаха дълбоко и равномерно. По челата им се стичаше пот, а умората постепенно обезсилваше телата им. Обвиваше ги като питон и поглъщаше силите им с всяка следваща крачка. Разгорещените им мускули пулсираха болезнено и молеха за отдых. Но двамата не спираха.

Тичаха един до друг. Пътят изтъня и се превърна в пътечка, а после и тя изчезна. Прекосиха хълмове и потоци, изкачиха стръмни склонове и газиха в дълбоки води. Тучните зелени равнини се смениха със сурови скалисти планини. Захладня, а през нощта стана още по-студено. Но те спаха съвсем малко. И продължиха с първите слънчеви лъчи.

Тичаха почти през целия ден. Времето беше техният враг. То ги преследваше безжалостно и те усещаха хода му с всяко вдишване и всяка капчица пот. Намерили ритъма си, краката им се движеха сами и двамата се наслаждаваха на възможността да разменят по някоя дума или усмивка. Скоро свикнаха да се разбират дори с по-малко. Тичаха заедно и това ги сближи.

Пълната луна изгря в притъмняващото небе, а след нея започнаха да се появяват и звездите. И всяка беше сияйна прашичка в пясъчния часовник, отмерващ изтичането на деня. Но въпреки че изглеждаха

студени, безразлични и безкрайно далечни, нещо в примигването им вдъхваше надежда.

Смълчаната гора свърши изведнъж и пред погледите на Телвиг и Сияна се разкри суха песъчлива равнина, напълно лишена от растителност. Осем грубо издялани камъка, всеки по-висок от три човешки боя, бяха подредени в правилен кръг. Неведома сила ги беше довлякла неизвестно откъде, защото те бяха единствените, които взорът виждаше. Издигаха се право нагоре, хвърляйки предизвикателство към самите небеса.

Макар че никога не беше идвал тук, Телвиг позна мястото веднага. Във въздуха висеше някаква неестествена тишина, която предвещаваше буря. Косъмчетата по ръцете и гърба му настръхнаха и той нервно се заоглежда наоколо, търсейки скрита заплаха. Пръстите му неволно се впиха в рамото на Сияна и тя болезнено простена.

- Стигнахме, а сега си върви! - помоли момичето, разтривайки наранената си ръка. - Опасно е да оставаш тук. Ще призова древни сили, които не разбираш. Никой мъж не може да ги разбере, защото му липсва майчинския инстинкт! Знам точно какво трябва да направя, но никога досега не съм го правила. И ме е страх да не сгреша. Не искам да се тревожа и за теб.

- Но аз ти помогнах! Дойдох с теб чак дотук и искам да видя какво ще стане!

Тя се поколеба за момент, после кимна:

- Така да бъде! Но не се доближавай до свещения кръг. Може да гледаш, но не бива да мърдаш, нито да говориш. Ако усетиш да те изпълва топлина - веднага легни по очи и задръж дъха си колкото можеш, иначе ще умреш. А сега се обърни! - направи тя въртеливо движение с пръст.

Телвиг я изгледа смаяно, но се подчини. Сияна остави торбичката си на земята, развърза бродирания си колан и свенливо се съблече, излагайки тялото си на нощния студ. Сгъна грижливо дрехите си и ги постави върху един дънер. После вдигна дългата си, по-черна от нощ коса, нави я колкото се може по-стегнато и я върза над главата си. Ръцете ѝ леко трепереха и тя бавно издиша, в опит да се успокои и да се подготви за това, което ѝ предстоеше. Хвърли последен поглед назад и решително пое към кръга.

Стъпваше леко и плавно, сякаш се носеше във въздуха. Прокрадна се към каменните исполини на пръсти, като към спящи същества, чийто покой се страхуваше да не смути. Когато стигна до тях, тя погали грапавата повърхност на всеки един, докато устните ѝ напевно мълвяха някакви тайнствени думи. Накрая спря в центъра и вдигна очи към небето.

Застинала напълно неподвижно, Сияна приличаше на изящно изваяна статуетка. Илюзията изчезна в мига, в който се раздвижи и започна да танцува. Отначало плахо и колебливо. После постепенно доби увереност. Протегна ръце над главата си и се завъртя. Бледата ѝ кожа меко проблясваше под лунните лъчи. Но когато сребърният диск потъна в един

облак, Телвиг с изумление осъзна, че голото тяло на момичето сияеше със собствена светлина. Тя извираше някъде отвътре и озаряваше всичко наоколо, а хвърляните от камъните сенки се мятаха по земята, следвайки движенията ѝ.

Във въздуха се разнесе свежата миризма на буря. Малки и големи светкавици се извираха навсякъде из свещения кръг и една след друга се стрелваха към центъра му. Попадаха право върху вихрено понеслата се в танца си Сияна, а тя дори не ги забелязваше. Продължи да пристъпва и да се върти все по-бързо, следвайки някакъв нечут ритъм. И не след дълго ръцете и краката ѝ се сляха в ослепително ярко зарево, което се разшири и погълна огромните камъни. За миг стана светло като ден, после всичко свърши.

Останало съвсем без сили, момичето се олюля и едва не падна. Но се задържа на крака и с неуверени стъпки се върна назад. Ръцете ѝ също не я слушаха и се наложи Телвиг да ѝ помогне с обличането. Стараеше се да не я гледа, но очите му сами се плъзнаха по грациозните извивки на тялото ѝ.

- Какво беше това? - кимна той към тъмния вече каменен кръг в отчаян опит да насочи погледа и мислите си другаде.

Сияна се усмихна измъчено и с благодарност се подпря на рамото му:

- На това място говорят костите на дедите ни. Тук оживява паметта на всеки, който някога се е сражавал за земята ни, защитавал я е и е загинал за нея. Между тези свещени камъни отекват предсмъртните им стонове и виковете, с които са се хвърляли в атака. Звънтят мечове, свистят стрели и щитове се пръскат на трески, а някъде отзад лакоми пламъци поглъщат труповете на хора и животни. От черното небе се изсипва дъжд от кръв и детски сълзи и всяка капка се забива в прахта с гръмотевичен тътен и зове за отмъщение. Тук посветените могат да общуват с духовете на предците и да черпят от древната сила, извираща от недрата на земята ни. Аз я призовах и тя позна танца ми. Прие ме за свой носител и сега бушува вътре в мен. Надига се като вълна, кипи и клокочи, вилнее и напират да изригне навън и да се излее върху враговете ни.

- А защо съблече дрехите си? - не можа да сдържи изгарящото си любопитство Телвиг.

- Защото щяха да попречат на потока на силата. Тя се влива в мен направо през кожата и пътят ѝ трябва да е свободен. Затова се налага да изпълнявам ритуалния танц гола и да не нося по себе си нищо. Пък и дрехите можеха лесно да се запалят.

- И сега какво?

- Сега ще дойда с теб при командира ти, точно както обещах. Но вместо да ме предадете на врага, аз ще предам поверената ми сила на нашите войни. И те ще станат непобедими.

- Може ли да започнеш с мен? - пламенно помоли Телвиг.

Сияна изпитателно се взря в него:

- А сигурен ли си, че си готов?

Дългите ѝ тънки пръсти описаха кръг във въздуха и се спряха пред гърдите му. Точно над неговото тревожно биещо сърце. Тя го докосна съвсем леко, но той усети изгаряща болка, сякаш го прониза нажежено острие. Тялото му потръпна конвулсивно, сгърчи се в агония и се свлече на земята. Клепачите му натежаха, дишането му се забави и накрая съвсем спря. Кръвта бавно изстиваше във вените му. Красивата вещица го беше измамила и се канеше отново да избяга. А той щеше да плати с живота си за своята наивна доверчивост. Но най-лошото беше, че нямаше да изпълни заповедта си.

Но не умря. Изведнъж го изпълни слънчева топлина. Могъща и пречистваща, тя се разпростря из него неудържимо като настъпваща пролет. Достигна до всяко кътче от тялото му, живителна, изгаряща и трептяща. Дълбоко в него пулсираше някаква нова и неподозирана сила. Той пое дълбоко дъх, сякаш повторно се раждаше. Прогледна отново и първото, което видя, беше надвесеното над него лице на Сияна.

- Как се чувстваш? - очите ѝ загрижено се взираха в неговите.

- Всемогъщ и безстрашен! - бодро отвърна Телвиг.

- Истински защитник на Родината! - весело се засмя тя и му помогна да се изправи. После посочи към бледата розова ивица на хоризонта, бележеща раждането на новия ден:

- Трябва да тръгваме, за да се върнем по-бързо при другите. Чака ни дълъг път, а после ще имам много работа.

Телвиг внимателно улови ръцете ѝ, сякаш се страхуваше да не я нарани. После нервно се прокашля, смутено избягвайки погледа ѝ:

- Земята ни е приказно красива, богата и плодородна. Човек остава без дъх, а погледът му не може да се насити на величествените ѝ гледки. Но тя винаги ще привлича нашественици, ламтящи да я покорят. Затова тайната ти е толкова важна и непременно трябва да се омъжиш и да родиш момиче, на което да я повериш. Не знам дали ще преживея войната и едва ли съм достоен за теб, но те обикнах повече от всичко и ако избереш мен...

- Ще те чакам с нетърпение, а ти ще се завърнеш като победител и герой! - прекъсна го тя с целувка. - Ще си имаме дъщеря и тя ще стане една от безкрайния низ пазители. И завинаги ще заеме мястото си между миналите и бъдещите поколения, закрилящи земята ни!

София

15 април 2019 г.